

ΜΥΡΙΑ ΟΣΑ

ΣΠΑΝΙΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΜΕΓΑΛΟΦΥΓΙΑΣ

Αισχίνης και Δημοσθένους. Μία ρητορική μονομαχία. Η μεγκλοφυγία του Δημοσθένους. Ο Αλφόνσους και το κλεμμένο δισκμάτι. Το δοχείο με τή πίτουρα. Μία ώραία απάντησις του Άντωνίου. Έχθροι και φίλοι. Η πληρωμή του χρέους.

Μετά τήν περίφημη ρητορική μονομαχία πού έγινε, ώς γνωστόν, μεταξύ του Δημοσθένους και του Αντίπαλου του, τού επίσης διασημου ρήτορος Αισχίνους, και για τήν οποία γράφαμε σέ προηγούμενο φύλλο, οι κραιτά άπεφρίσισαν να άπονεύμουν τού γέρας τής νίκης στον Δημοσθένη. Ο Αισχίνης τότε προσεπάθησε, για τελευταία φορά, να εξαντλήση όλη τήν ρητορική του δεινότητα, επιτιθέμενος από τού βήματος έναντίον του Κτησιφάντος, τού υποβαλόντος τού ψήφισμα περί βραβεύσεως του Δημοσθένους. Ο Δημοσθένης ανέλαβε τήν υπεράσπισή του φίλου του, κι' έτσι μία νέα ρητορική μονομαχία, δομητικώτερα τής πρώτης, διεΐχθη μεταξύ των δύο ρητόρων.

Αποτέλεσμα ήταν να ήττηθή και για δεύτερη φορά ο Αισχίνης, και να καταδικασθή διά βοής εις έξοριαν. Ο Δημοσθένης όμως τότε έδειξε όλη του τή μεγαλυφυγία. Άντι να επιτεθή έναντίον τού ήττημένου αντίπαλου του για να τον συντριψη τείλειωκά, έσπευσε προς αυτόν και τού προσέφερε τού βαλάντιόν του με τήσιν έπιμονήν, ώστε τον ανάγκασε να τού δεχθή.

Ο Αισχίνης τότε, γυρίζοντας προς τον ευγενή αντίπαλό του, τού ειπε:

— Πώς να μη λυτάμει πού έχκαταλείπω μία πατρίδα, στην όποιαν άφίνο έχθρους τόσο μεγαλόφυγους, πού εινε ζήτημα άν θ' άποκτήσω παρομοίους φίλους ποτέ μου...

***

Ο βασιλεύς τής Αραγονίας Άλφόνσους μπήκε μία μέρα σ' ένα άδμανιανόπολειο με τήν άκολουθία του. Άφου εξέητασε διάφορα κοσμήματα, έτοιμαζόταν ν' αναχωρήσει όταν ο άδμανιανόπολις έτρεξε και τού παρατονέθηκε ότι τού έκλεψαν έκείνη τή στιγμή κάποιο βαθύτιμο διαμάντι. Ο κλέφτης δέν μπορούσε νάταν άλλος παρά κάποιος από τούς άκολουθούς του βασιλέως. Ο Άλφόνσους βρέθηκε σέ δυσκολοτάτη θέση: άφ' ένος μόν έπρεπε να φροντίσει ν' αναποδογυρίσουν τόν άδμανιανόπολη, άφ' έτέρου όμως δέν ήθελε να κάμη σωματική ζρευνα στους άδικούς του και να ρεζιλεύη έτσι τον κλέφτη.

Άφου σκέφτηκε κάμποση ώρα, διάταξε να τού φέρουν ένα μεγάλο δοχείο γεμάτο πίτουρα. Όταν τού τού έφεραν, διάταξε τούς άδικούς του να περνάη ένας-ένας μπρός από τού δοχείο, να βύζη μέσα σ' αυτό τού χέρι του με τήν φούτλα κλειστή, και να τού βγάλη ύστερα άνοιχτό. Έτσι κι' έγινε. Για να δώση δέ τού καλό παράδειγμα, πρώτος υπεβήθη στην διατύπωση αυτή ο ίδιος ο Άλφόνσους.

Όταν ή παράδοξη αυτή τελετή τελείωσε, ο Φίλιππος διάταξε να αναποδογυρίσουν τού κιβώτιο πάνω τού τραπέζι. Και όλοι είδαν τότε μέσα στα πίτουρα και τού κλεμμένο διαμάντι.

Η πράξις αυτή έκαμε τον Άλφόνσο να θεωρείται ως ένας από τούς πλέον μεγαλόφυγους μονάρχας τής Ιστορίας.

***

Όταν έτύχαινε ν' αναφέρει κανείς έπανειτιζά στον αυτοκράτορα Άντωνίνο τούς μεγάλους κατακτητάς τής Ιστορίας, πού καθοπέταζαν πολεμίας διάφορες χώρες, ο Άντωνίνο άπάντοσε:

— Άποδίδω μεγαλιώτερα άνία στή ζωή ενός ηγχοου μου, παρά στί θάνατο χιλίων έχθρων...

***

Μερικοί αλλικοί τού αυτοκράτορου Σιγισμόνδου, τού απέδιδον τή μομφή ότι άντι να θανατώνη τους ήττημένους έχθρους του, τούς έφεροτο άπεναντίας με έταιρητική μεγαλοφυγία, φορώνοντάς τους με δώρα, και άφίνοντάς τους ελεύθερους.

— Δέν θανατώνω τούς άνθρώπους, άπήνησεν ο Σιγισμόνδος. Έξαρμίνω όμως τούς έχθρους, μεταβάλλοντάς τους εις φίλους!.

τητα τήν όφείλει στή μητέρα του, ή όποία από μικρόν τόν δσννήθεσε να χρησιμοποιή τή πόδια του, όπως τή άλλα παιδιά χρησιμοποιούσαν τή χέρια τους.

Άς έρθουμε τώρα και σέ μία άλλη περίπτωση πού καταπληκτική, στην περίπτωση τής διδος Φανής Τένυζον. Η νεαρά αυτή Άμερικανίς, ή όποία έχει παράλυτα και τή τέσσερα άκρα τής, περναει κλωστή στή βελόνα τής με τή γλώσσα τής και ράβει με τή δόντια τής! Μά δέν εινε μόνο αυτό: ή μίς Φανή κεντάει με τού στόμα τής. Άλλά κι' αυτό δέν εινε όλο: ή παράλυτη αυτή ζωογράφει περιφήμα και δημιουργεί αληθινά έργα τέχνης.

Τή χέρια, παράλυτα καθώ, εινε, δέ μπορεί να τή σαλέψη καθόλου και έπι τριάντα χρόνια ή μίς Φανή δέ χρησιμοποιεί παρά τού στόμα τής. Με τήν εργασία τής κατορθώσε να γίνη τού στήριγμα τής φρογής τής οικογενείας.

Μοναδικό εινε έπίσης τού φαινόμενο ενός νεαρού κουλού Άνδου, ή όποιος βρίσκειται στί Λονδίνο, κι' ή όποιος τού εινε περίφημα με τή πόδια του! Από πολύ μικρός ο Άνδός αυτός έξασκήθηκε στί τόσο στί δάση τής πατριδος του. Ξαπλώνόταν με τήν πλάτη στί χώμα και τούσε τή πούλια πού περνούσαν από πάνω του. Έγινε έτσι περίφημος κυνηγός, ώς δπου τον ανέκαλύψε κάποιος διευθυντής ήπλοδρομίου και τον έπηρε μετρί του στί Λονδίνο. Έχει συμμετέχει σ' ένα άγώνισμα περιστεροβολίας και πήρε τού πρώτο βραβείο.

***

Η πού καταπληκτική όμως περίπτωση πού ξεπερνάει όλες τής προηγούμενες εινε τού Μαχίε, ενός άνθρώπου πού γεννήθηκε χωρίς πόδια και χωρίς χέρια. Αυτός αναπληρώνει με τού στόμα του τή μέλη πού του λείπουν. Μ' αυτό περνάει στή βελόνα κλωστή, πίνει τού φαί του από τού πιάτο του, πίνει νερό και κάνει όλες τής άλλες ανάγκες του.

Ο Μαχίε άντι άλλης εργασίας, έχει ειδικευθή εις τήν λεπτοουργική εις τήν όποιαν εργάζεται, όπως άλλως τεί εινε φυσικό σ' αυτόν, με τού στόμα!

Τή μικρά ξύλινα κομποτεχνήματα πού κατασκευάζει—σπιτάκια, μικρά έπιπλα, σκαλισμένα κιβώτια— εινε μοναδικά στί έδος και έχουν γίνε περικλήτη από τούς συλλέκτας, οι όποιοι τ' αγοράζουν όσο-όσο. Έτσι ο Μαχίε κατορθώνει να ζή, βγαζόστας τού φαμί του από τή δουλειά του και συντηρώντας και τούς γέρους γονείς του, οι όποιοι άσφαλώς δέ θα τού περιεμαν ποτέ αυτό από τού άδικημένο αυτό πλάσμα τής φύσεως.

Τόση δέ εινε ή αγάπη και ή ευγνωμοσύνη των γονέων του, ώστε ο πατέρας του τόν βγάξει κάθε άπογευμα περίστο, επάνω σ' ένα άμαξάκι, σάν κ' έκείνη των μικρών παιδιών πού τή άδηγούν οι παραμάς τους.

***

Τελευταία έορτάστηκε στή Γερμανία ή όδοροκονταετηρίς ενός πιανίστα χωρίς χέρια! Ο πιανίστας αυτός έπι 60 δόκκληρα χρόνια έδιδε συνεχώς συναυλίας με θριαμβευτική έπιτυχία. Η έπιτυχία του όμως δέν συνίστατο στί περιεργο φαινόμενον πού παρουσίαζε παίζοντας με τή πόδια, άλλα γιατί ήταν ένας πραγματικός άριστοτέχνης τού πιάνου. Όταν πρό τριακονταετίας πρωώδενε στίς διάφορες πόλεις τής Άμερικής, όπου έπήγε τού έγινε πραγματική αποθέωσις. Χάρης στάς έπιτυχίας του αυτός εινε κατορθώσε ν' άποκτήση άρχετα σημαντική περιουσίαν. Δυστυχώς όμως μετά τού μεταπολεμικών κατακαύλιμα τού μάχου τήν έχασε. Γι' αυτό ο Λήμος τού Βερολίνου τιμώντας τον τού άπένειμε έσχατος ίσοβιαν σύνταξιν.

Τόν πιανίστα αυτόν τόν εινε άκούσει και ή μέγας Λίστ, ή όποιος έθαύμασε τήν τέχνη του.

***

Άν θέλαμε ν' αναφέρουμε και άλλα παραδείγματα θά έπρεπε να γερσίουμε σελίδες δόκκληρες. Περιοριστήκαμε όμως στί κυριώτερα.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Η αγάπη εινε ένας θαυμασμός πού δέν τελειώνει ποτέ. Μπαλζάκ

***

Όταν ή φίλια δέν έχει στερεοποιθή άπ' τόν χρόνο, ή έμπιστοσύνη δέν αυξάνεται παρά βαθμύδον. Γκαίτε

Ο κουλός Τζόν Τσάμπερς ξυρίζεται με τή πόδι του, με μεγάλη ευχέρεια, και, τού σπουδαιότερο, χωρίς να κόβεται καθόλου.

τίση ν' άποδοθή τού κλοτσιάτο στον άδμανιανόπολη, άφ' έτέρου όμως δέν ήθελε να κάμη σωματική ζρευνα στους άδικούς του και να ρεζιλεύη έτσι τον κλέφτη.

Άφου σκέφτηκε κάμποση ώρα, διάταξε να τού φέρουν ένα μεγάλο δοχείο γεμάτο πίτουρα. Όταν τού τού έφεραν, διάταξε τούς άδικούς του να περνάη ένας-ένας μπρός από τού δοχείο, να βύζη μέσα σ' αυτό τού χέρι του με τήν φούτλα κλειστή, και να τού βγάλη ύστερα άνοιχτό. Έτσι κι' έγινε. Για να δώση δέ τού καλό παράδειγμα, πρώτος υπεβήθη στην διατύπωση αυτή ο ίδιος ο Άλφόνσους.

Όταν ή παράδοξη αυτή τελετή τελείωσε, ο Φίλιππος διάταξε να αναποδογυρίσουν τού κιβώτιο πάνω τού τραπέζι. Και όλοι είδαν τότε μέσα στα πίτουρα και τού κλεμμένο διαμάντι.

Η πράξις αυτή έκαμε τον Άλφόνσο να θεωρείται ως ένας από τούς πλέον μεγαλόφυγους μονάρχας τής Ιστορίας.

***

Όταν έτύχαινε ν' αναφέρει κανείς έπανειτιζά στον αυτοκράτορα Άντωνίνο τούς μεγάλους κατακτητάς τής Ιστορίας, πού καθοπέταζαν πολεμίας διάφορες χώρες, ο Άντωνίνο άπάντοσε:

— Άποδίδω μεγαλιώτερα άνία στή ζωή ενός ηγχοου μου, παρά στί θάνατο χιλίων έχθρων...

***

Μερικοί αλλικοί τού αυτοκράτορου Σιγισμόνδου, τού απέδιδον τή μομφή ότι άντι να θανατώνη τους ήττημένους έχθρους του, τούς έφεροτο άπεναντίας με έταιρητική μεγαλοφυγία, φορώνοντάς τους με δώρα, και άφίνοντάς τους ελεύθερους.

— Δέν θανατώνω τούς άνθρώπους, άπήνησεν ο Σιγισμόνδος. Έξαρμίνω όμως τούς έχθρους, μεταβάλλοντάς τους εις φίλους!.

Η δεσποινίς Τένυζον, ή όποία έχει παράλυτα χέρια και πόδια, μπορεί και γράφει και ζωογράφει με τού στόμα τής. Έπίσης ράβει και κεντά με τού στόμα.